

[Hjortuås.]

sig på dette område, og hvor stort et antal landmænd der i givet fald kan drage nytte af den ordning, som regeringen sigter imod.

Markedsministerens svar på mit spørgsmål vedrørende eksklusivbestemmelserne antastede ikke min fortolkning, og jeg må herefter konstatere, at der er enighed om, at de fagforbund, som har særlige aftaler med arbejdsgiverne, ikke kan hindre arbejdsgiverne i at rette henvendelse til formidlingskontorer i andre EF-lande og søge arbejdskraften her, og derefter må jeg drage den konklusion — og jeg håber, ministeren er enig med mig, fordi det vil afklare mange ting over for fagforeningerne — at dermed har man i realiteten gennemhullet disse eksklusivbestemmelser.

Jeg sluttede mit indlæg i går med nogle bemærkninger, som ingen af ordførerne har kommenteret. Jeg sagde, at vi altid her i landet har søgt at håndhæve den parlamentariske grundregel, at afgørelser i store politiske spørgsmål bør ske i bred enighed. Den parlamentariske situation i denne sag er, at det er det danske folk, som skal træffe afgørelsen den 2. oktober, men det er et folk, der er dybt splittet. Burde man derfor ikke erkende, at tiden ikke er moden til at træffe den afgørelse, som markedstilhængerne stiler imod skal træffes? Kan det være rigtigt, at en ganske lille majoritet skal tvinge en meget stor minoritet ind i et forpligtende samarbejde — sådan udtrykte statsministeren det — som denne store minoritet ikke ønsker?

Moses Olsen: Først et par bemærkninger til markedsministerens svar, eller hvad jeg nu skal kalde det. Mit spørgsmål lød på, om denne mulighed, som markedsministeren har nævnt i sit svar til markedsudvalget, for en mulig frigørelse vil kunne lade sig realisere inden 10 års periodens udløb. Nu sagde markedsministeren om det i dag, at Grønland stadig skal drøftes osv. Jeg vil spørge, om det skal forstås på den måde, at en mulig frigørelse forudsætter en ændring af Grønlands status i forhold til Danmark. Det vil jeg meget gerne høre nærmere om.

Dernæst skal jeg knytte nogle kommentarer til hr. Poul Dalsagers bemærkninger angående Grønland i dag. Hr. Poul Dalsager sagde, at det grønlandske landsråd tre gange

har sagt ja til optagelse i EF, hvis jeg ikke husker fejl. Jeg tror, man kommer sandheden nærmest, hvis man siger, at landsrådet har givet sin tilslutning til, at der forhandles med EF. Hvis jeg ikke tager meget fejl, så har landsrådet aldrig taget en principiel beslutning om tilslutning eller ikke tilslutning til EF. Det kan jeg ikke dokumentere, men hvis det har sin rigtighed, håber jeg, at det nås inden den 2. oktober. Det er jo temmelig vigtigt at vide, hvad politiske forsamlinger mener om sådan noget.

Hr. Poul Dalsager talte om fordele for fiskerierhvervet. Som så meget andet i EF-spørgsmålet er det jo noget, man kan have forskellig bedømmelse af og meninger om. Der er også nogle i Grønland, som har forhåbninger med hensyn til fordelene. Som det måske er gået op for nogle, deler jeg ikke sådanne forhåbninger. Nogle troede, at EF's mindsteprisordninger på fisk ville være en fordel i Grønland, men vi ved, at denne ordning ikke finder anvendelse i Grønland af forskellige årsager, som jeg ikke skal komme nærmere ind på her.

Nogle har også set muligheder for eventuelle finansielle fordele for fiskerierhvervet og erhvervslivet som sådant. Så længe statsstøtteordningerne opretholdes, hvilket jo er et af resultaterne i forhandlingerne, har jeg ikke store forventninger i så henseende. Og selv om det skulle være muligt at få støtte også inden for de første 10 år, regner jeg ikke med, at vi får julegaver uden betingelser af nogen som helst art.

Hr. Poul Dalsager gjorde sig dernæst efter min mening skyldig i noget, der, skal vi sige nærmer sig en trussel over for grønlænderne om, at Danmark — eller vi skal måske hellere sige socialdemokratiet — vil tage brødet ud af munden på os, hvis befolkningen finder på at sige nej den 2. oktober. Jeg er heldigvis et så tilpas uciviliseret menneske, at jeg normalt har et tillidsfuldt forhold til mine medmennesker, så jeg tillader mig at tage det med ro.

Se, dengang vi i Grønland langt om længe fik linefiskerbådene, så var linefiskeriet passé. Nu har vi altså fået noget, der hedder mesterlæren, og det ser ud til, at den også er ved at være passé hernede. Således kan man nævne nogle eksempler, der alle viser, at hver gang en eller anden ordning eller et eller andet system er ved at være forældet andre